

Daar schalt een bazuin

2008.04.14.022

Van Gybland Oosterhoff

AP Boeree Van Lennep

First Edition

CAJ van Dishoeck

Bussum

19 pages

207mm x 156mm

Some water damage
and the last three pages
are moth eaten.

Four Woodcuts by H
Berende.

Daar
schalt
een bazuin

door A. P. BOEREE-VAN LENNEP.

Handwritten signature

DAAR SCHALT EEN BAZUIN

DOOR

A. P. BOEREE—VAN LENNEP

1ste DUIZENDTAL

N.V. Uitg. Mij C. A. J. VAN DISHOECK — BUSSUM

DAAR SCHALT EEN BAZUIN

*Waar een lamp is, is licht,
Waar licht is, is wijsheid,
Wijsheid is bij God, God is liefde,
God is eeuwig*

De Zandlooper.

A. P. B. - v. L.

Van duisternis tot licht.

Gedachten dwar'len door mijn dwaze hoofd,
Dit domme, doffe hoofd, zoovéél, zóóveel;
Het lijkt een wilde wervelwind van vlokken.
Waarheen, waartoe, waarvoor, wát willen zij?
Een uitweg slechts en klaarheid éven. —
Het draait en dolt en duizelt, dwarrelt dichter
En dringt ze in een lauwe massa saâm.
Ik vat mijn brandend hoofd met ijs'ge handen
En langzaam, langzaam voel ik alles gaan,
In zware, trage tranen vallen. —

1911

* *
*

Mijn God hoe moet ik verder gaan?
'k Ben „gansch” verslagenheid en moede droefenis.

Gemaskerd loert de wereld, grijnst mij aan....
Dit volle, warme hart wil luistrend open staan,
't Wil schenken van zijn gloed, waar 't koud en duister is.
Maar 't al is oogendienst en ijdelheid en waan.
Angstwekkend dreigt de moordlust overal!
O Heer, zóó kán Uw Godsrijk nooit bestaan,
O „Liefde”, leer mij toch die duivelen verslaan,
O „Waarheid”, breng de starre dood ten val.

1916

* *

*

Als nacht verslaat de laatste dageklacht
 Lig 'k roerloos stil en ademloos in 't wazig duister.
 Ik voel mijn leden niet, 't is of mijn lichaam zacht
 Met den gedaalden dag is meegegaan.
 En vaag vernevelt alles om mij heen
 Tot slechts het wakend „ik” blijft met den nacht alleen
 En wachtend luistert. —

Dan komt een suizel'n, innig teer, zoo zacht als 't windezingen
 door een zoelen zomerregen.
 't Komt ruischend bij mij in, het bruist en schalt
 En 'k voel, dat jij mijn lief van ver gekomen bent.
 Dan wordt het stil en licht,
 De slaap waait aan....
 En door den donk'ren nacht zie ik ons samen gaan —
 Gods „straallicht” tegen!

1917

* *
 *

Daar daalt wel menigmaal uit onbekende sferen
 Een beeld mij in den zin, een droomvisioen, een licht,
 Dat immer weer opnieuw mij opwekt en komt leeren,
 Een leid„ster” gaat mij voor na ieder geestgezicht.
 Doordrongen van de macht, der bovenaardsche krachten
 Gevoel ik slechts den wensch, te dienen naar dien „drang”,
 Te zeggen aan mijn land, wat mij in klare nachten
 Getoond werd door den droom, soms blij, soms koud en bang.
 Het is mij een geluk, de opdracht te aanvaarden,
 Die mij als levenstaak werd toegedacht, het doel:
 De revolutiegeest, die alles doet ontaarden,
 Die héél de aarde maakt een ware jammerpoel,
 In ons lief Vaderland te trachten nog te mijden.
 Gij, Burgerwacht, zet dóór! Het recht is aan Uw zij!
 Met beden voor Uw bloei, wil 'k Ú mijn liefde wijden
 Vóóraan „mijn Nederland”! zal 'k voor Uw vrijheid strijden
 Door vrijheid van het woord! Wie moed heeft volge mij!
 Óp burgers, heft de blauwe vlag,
 Blijft trouw. Er klaart een nieuwe dag!

* *

*

*En nom de Dieu, les hommes d'Armes batailleront,
 et Dieu donnera la Victoire.*

Jeanne D'Arc.

O gij, die daar rondwaart in 't duister,
 'k Stel m'U voor als een duivelsch zwart monster,
 Een inktvisch in vorm. —
 Ge spookt om ons heen, ge belegert ons steeds,
 in het ondoorgrondelijk donker verborgen,
 Vol giften Uw romp.
 Doch tallooze armen, gesplitst aan het einde,
 Omvattend een doofpot en prikkers en poken,
 Grijptasten in 't rond.
 Met wellust aanschouwt ge, zelf ongenaakbaar,
 Wat smarten en klachten g'ontstaan doet.
 Hoe grenzeloos wreed, hoe koud, hoe boosaardig
 Uw knellende greep, als telkens opnieuw
 Ge menschen tot prooi maakt.
 En hebt ge hen beet, hoe ge tergt hunne arg'looze zielen,
 Die sluim'rend, zoet droomende gaan door het leven
 In jong onbewustzijn. —
 Hoe ge pookt, peutert, port, tot in laaienden gloed
 Geheel hun wezen opgaat in vlammen
 Van wanhoop en woed'. —
 Als 't brandend uitslaat aan alle zijden
 Verzengend, verteerend in razende pijn,
 Dan zijt ge voldaan! —
 Dan drukt ge grijnzend den hol donk'ren doofpot
 Over den gloeienden loeienden vuurpoel.
 Zij voelen 't en zien het,
 Zijn hopeloos bang, doch willen 't niet weten
 En vlammen nog op om de angst te verbergen,
 't Wordt nacht om hen heen....
 Smoorheet wordt de enge gesloten ruimte
 Waar ze in haat tegen U zich wentelen,
 Stikken in onmacht....

Ja, zóó zal het zijn voor de geesten die,
 Als een prooi van het ondiep bezwijken.
 't Is 't symbool van de helsch communistische ziel
 Uit de buitenste „duisternisrijken”!
 Staat óp, gij die slaapt en waakt, op uit den droom
 Opdat U het monster niet vat!
 Dit Vampiergedrochtsel uit Satansgebloed
 Ontrooft U de lieflijkste schat!
 Als 't smeult in de harten, als 't gist in het bloed,
 Dán spuwt het zijn gif in dien vuurrooden gloed
 Van wraak, áfgunst, hebzucht en ergernis.
 't Is zijn taak „ontevreden” te maken.
 Als éerst maar de liefde gevloeden is,
 Dán kunnen zijn prikkers goed raken!
 Wég hoopvol vertrouwen, wég krachtig geloof,
 God? Wáar ís God, wíé hoort U klagen?
 't Is de bitterste hoon, 't is de kilte des dóods
 Als Uw afscheidsuur heeft geslagen! —
 Communist zijn is léven, is vrijbouter zijn,
 Geen dweepzieke remmen, de „Vrijheid”,
 De Hémel op aarde, het „dijn is het Mijn!”
 Een leven van vrijheid is blijheid!...

Ha! Speurt ge de inktvisch? „de zwarte vlag!”
 De vlag van een zeerooverbende!
 Slechts nacht, alom donker, geen straal van den dag,
 Slechts duistere, diepste „ellende”....

God, onze God, die de „Liefde” zijt,
 Help ons bidden en werken en streven
 Om dezen liefde-, godloozen tijd
 Uw heiligen lichtgeest te geven!

Ongenaakbaar, voorwáar is de afgezant,
 Het wanstaltige hellegewrocht,
 Maar voorzien van Uw lichtenden stralenkrans
 Kan ons schaden geen enkel gedrocht. —

Stel U Daniël voor in den leeuwenkuil.
 Verstaat ge den zin? „Mensch op aarde”.
 De hartstochten dreigden met woedenden muil,
 Maar zijn basis was krachtig, standvastig zijn ziel
 Omdat hij „de Liefde” bewaarde.

„Liefde” is leven, is vreugdevol zijn,
 Liefde is géven, is blijheid
 „de hemel op aarde?” „het mijn is het dijn”.
 „Liefde”.... vraagt nimmer naar vrijheid.
 Liefde is dienen, verdraagzaam zijn,
 Liefde vraagt „Vrede” en „Reinheid”!

Houdt wacht voor de poort van het Liefdelicht!
 Trouw moet blijken!

„Dienen” is Ridderplicht!

*

*

*

Waar is o Nederland, de kloeke geest gebleven
 Die U in vroeger tijd deed treden aan de spits der volken van
 Euroop?

Heeft hij U thans begeven?...

Terwijl gevaar bedreigt Uw nationale leven, wacht gij
 [geduldig af

Inplaats vanforsch en bits te zeggen waar 't op staat....

Als strijdig met de wetten van burgerzin en trouw, rebellen
 [zonder meer

Uw liefst bezit straks schenden, zult gij dat niet beletten,
 Ziet zwijgend gij dat aan en durft g'U niet verzetten?

Ligt Gij in zak en asch en bij de pakken neer?

Is 't goede politiek de tanden nooit te toonen,

Te slikken elken smaad Uw driekleur aangedaan?

Bevordert Gij daardoor, dat voortaan Uwe zonen

Tevreden en gerust vrij Nederland bewonen?

Vertrouw toch niet hierop! Wáak voor de roode vaan!

Klein land, wees groot, wees één, gedenk toch Uw verleden,

Hoe gij het krachtigst waart in kommervollen tijd.

Ga vóór in eenheidszin, versnipper niet het heden,

't Is niet uit oorlogszucht, dat door U dient gestreden;

Uw handel, wetenschap, Uw kunst verlangt dien strijd.

Uw „eer" staat op het spel, of wilt ge 't niet beamen

En maakt g'U zelven diets, dat twijfel mogelijk is?

Maar eenmaal komt de tijd, dat Gij U diep moet schamen,

Te laat komt Gij misschien tot die bekentenis.

Te wapen zeg ik U, zít Gij dan geen gevaren?

Houdt U paraat, staat klaar, zij brengen U ten val!

't Libertinisme lokt in vormen zonder tal....

Men onderhandelt hier, dit zult ge dra ontwaren,

Bij U en over U, doch zonder U te sparen.

De roode vrucht is rijp doch vol van gift en gal.

Febr. 1932

„Ik Zal Handhaven”; zinspreuk van „moed” onzer Vad’ren
 Kom ons doorgloeien, doortintel ons bloed,
 Maak, dat het brandend doorbruische de ad’ren
 Voor de bescherming van ’t heiligste goed!
 „Mannen”, wat draalt ge het zwaard nog te dragen,
 Weerloozen stelt ge aan willekeur bloot,
 Kind’ren en zwakken en ouden van dagen,...
 „Wachters!” waar zijt ge, want hoog stijgt de nood!

Waak óp Nederland, ken Uwe krachten,
 Waak op voor de vrijheid en vreê.
 Wat nut hebben schoone gedachten
 Waar woorden en daad blijven twee?
 Burgers waakt, want een boos onheilspellend gevaar
 Dreigt Uw vrijheid en vreê te verstoren,
 De wereldverwarring rukt wreed uit elkaar,
 Wat nog sterk scheen en hecht kort te voren.
 In tijden van dreiging, van spanning en druk
 Is „wanhoop” de vijand van rust en geluk,
 Van welvaart en orde, van staat en van kerk.
 Zwart hangt, zwaar geladen, bezwangerd het zwerk
 Vol felle vernietiging, vlammeende haat.
 Wáakt burgers, bezint U, nóg is ’t niet te laat.
 Is ál wat met liefde en vóórzorg verricht,
 met vlijt door geslachten vol moeite gesticht,
 gedoemd onverbiddelijk onder te gaan,
 in de toomlooze, gierende, wilde orkaan?...

Als losbarst de beukende stormvlaag op ’t strand,
 verstuijft wijd en zijd, heind’ en verre ’t zand.
 Maar zand met het machtig cement dooreen
 wordt te zaâm tot de rotsvaste wering van steen,

die in razende branding houdt stand!
Gij, Burgers, zijt het losse zand, zoolang ge niet
in sterk verband, eendrachtig pál staat voor Uw zaak!
Op voor die grootsche zware taak.
Dit is het doel der „Burgerwacht”,
het land voor onheil te bewaren.
Vereent U om met „Geesteskracht”
te weren dreigende gevaren.
Hebt lief, weest mild en steunt elkander,
Leeft spaarzaam, vroom, weest „Nederlander”!
Gij bleeft tot nog toe 't meest gespaard
van héél Europa, Nederland. Toon dat gij zijt
Dien zegen waard, blijft houw en trouw,
Gaat hand in hand, met vasten tred gestadig voort.
Slechts warme, ware burgerzin, wekt wereldvred' en volkenmin
De Burgerwacht ontsluit tot wereldvreê de poort!

Febr. '32

* *
*
* *

*Saevis tranquillis in Undis.**Willem de Zwijger.*

Er is een bond voor kerk en vrede...
 Zit die gekluisterd aan een waan?
 Mag ook dán 't zwaard niet uit de scheede
 Als men de kerk komt nederslaan?
 Hij, die niet met de dood voor oogen,
 Belast met leed, door 't kruis gebogen,
 Zich geeft voor de gerechtigheid,
 Die smaad en schande kan gedogen,
 Verstaat niets van de eeuwigheid....

.
 Geen holle woorden, druk gepraat,
 De „vrede” eischt een offerdaad!...

Holland ontwaak toch, Uw rust is voorbij,
 Dienen is Ridderplicht, draalt niet, slechts zij,
 Die Geloofskrachtig, Vrijwillig hun leven
 Voor de gemeenschap ten offer geven,
 Voelen in waarheid voor vrede en recht,
 Bouwen de toekomst, hún grondslag is hecht!

Óp mannen, vrouwen van de daad,
 Gij allen, die de vredestaat zoozeer verbeidt,
 Weest één, weest blauw,
 't Symbool, de kleur der ware trouw!
 De blauwe vlag zij ónze vaan
 Met „Trou' moet blijcken” bovenaan!...

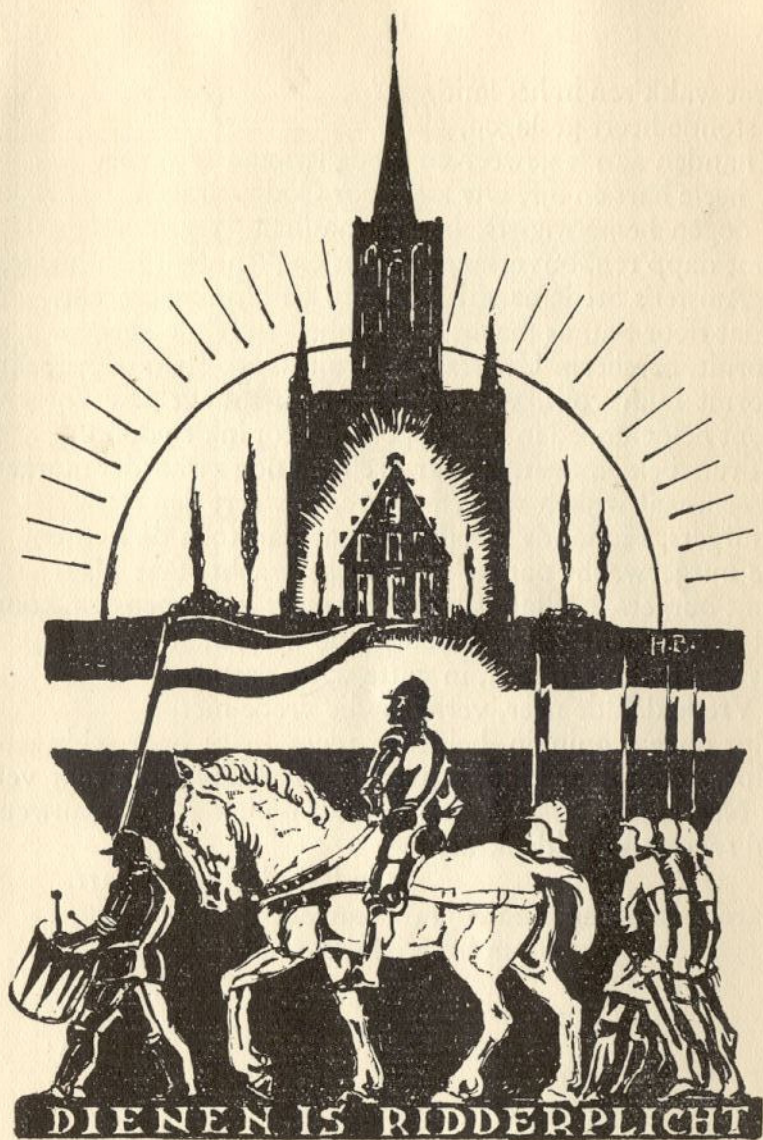
Wees Nederland van staal-beton,
 Ge zúlt als 't losse zand niet zijn.
 Zorg, dat de nieuwe morgenzon
 Die stralen móet, de spreuk beschijn,
 Gedaverd door de stormen mee,
 Behouden weer

Je Maintiendrai!

Febr. 1932

* * *

*

In wijde ijlte van winterwit
Lag heel 't verschiet in blanke vrede
Zoo puur, zoo eind'loos ver.
Een vrome zucht, een stille bede,
De wereld had haar moede ziel voor God gelegd.
En uit het matte wolkenblauw
Daalt plotseling een purp'ren zegen.
Een wonderwarme gloed,
Gods gouden zonnemond,
 heeft met nieuw tint'lend leven
De droeve doodsheid weggekust als bij een tooverslag!

De Prinsevlag, de Prinsevlag,
Die wapp're van de daken!
Het „rood” verdwijne voor altijd,
Symbool van hartstocht, haat en nijd,
Die wank'len doen en kraken.
De Prinsevlag, de Prinsevlag,
Die vlag zal nimmer sneven.
Vanuit het graf rijst zij omhoog
En jubelt aan den hemelboog
Er *is* geen dood, slechts leven!

Juli 1934

*

*

*